

КОЙ ТИ КАЗА, ЧЕ СИ НЕДОСТОЕН

Дейвид Уилкерсън

7 Април, 1997

Кой ти каза, че си недостоен - лош, безполезен, неизползваем за Бог? Кой непрекъснато ти напомня, че си слаб, безпомощен, един ходещ провал? Кой ти каза, че никога няма да удовлетвориш Божия стандарт? Ние всички знаем от къде идва този глас: от самия дявол! Той е, който те убеждава, че Бог ти е ядосан. Ти слушаш тези лъжи с дни - и те идват директно от дълбините на ада.

Кой казва на певците, че са недостойни да пеят хваления в Божия дом? Кой казва на музикантите, че са недостойни да свирят песни на поклонение? Кой говори на възрастните, на разпоредителите, на учителите в неделното училище, на доброволците, на хората в служенията и на миряните, че са недостойни? Кой им напомня за всеки грях и провал, обвинявайки ги: „Ти имаш нечисти ръце и нечестиво сърце! Ти нямаш право да докосваш Божиите свети неща. Ти си позор за Бога!”

Това е настойчивият глас на дявола - обвинителя на братята! Той ти казва: “Бог не може да те използва, докато не седнеш и не се справиш с този проблем. Ти не може дори да влизаш в Неговия дом, докато не докажеш, че си достоен!”

Много от вас, които четете това послание точно сега, сте били убедени от дявола, че сте недостойни да бъдете използвани някога от Бога. Така ли е с теб? Може би се чувстваш недостоен даже да се наричаш Божие дете? Когато се вгледаш в духовния си живот, всичко което виждаш е противоречия. И врагът продължава да изпраща купища лъжи - напомняйки за твоите провали, смущавайки духа ти постоянно. Сега може би си мислиш: „Аз обичам Бог с всичко в мен. Но все още има провали в живота ми! Аз не съм постоянно верен служител. Все още трябва да воювам с големи изкушения, неща, които ме обезсърчават. Аз никога няма да стана съвършен. Никога няма да бъда това, което Бог иска да бъда - и което аз искам да бъда!”

Нека да спра тук и да ти призная нещо: Нито веднъж, през всичките си години на служение, не съм се чувствал достоен за призванието ми като проповедник! През моето служение на Господа съм бил затрупван с обвинения, че не съм достоен да говоря за Бога - недостоен да проповядвам, да поучавам другите, да бъда водач.

Аз не познавам искрен християнин, употребяван някога от Бога, който да не е изпитвал същото. Уилям Брадфорд, великият пуритански проповедник, казва: „Понякога си мисля, че имам най-злото сърце в цяла Европа.” Той непрекъснато чувал обвиненията, че бил абсолютно недостоен. И всеки път, когато говорел или проповядвал, нещо се свивало в стомаха му - безпокойство, страх и притеснение да застане пред хората. Този голям проповедник усещал едно невероятно чувство за недостойнство!

Разбира се, че в нашата плът ние сме недостойни. Ние никога не можем да бъдем достойни сами по себе си. Но много вярващи позволяват на Сатана да ги ограби от пълноценния живот, като вярват на лъжите му относно това, как Бог гледа на тях. Те вярват, че никога няма да бъдат достойни в Неговите очи.

Когато такива подтиснати християни слушат твърдото проповядване срещу греха и компромиса, те веднага падат под осъждане. Те си мислят: „Аз все още съм слаб. Аз нямам пълната победа. Аз съм обречен на постоянна война!”

После връхлита друга мисъл: „Ти трябва да спреш, да преустановиш всякакво служение, докато не оправещ нещата. Ако продължиш да се опитваш да вършиш Божието дело и да се покланяш докато си в тази борба, ти ще бъдеш осъден.”

От време на време пастирът трябва да кара църковните служители да „седнат” за известно време - т.е. да оставят настрана своите служебни задължения - за да поставят в ред определени области от живота си. В нашата църква ние правим така, когато някой е заслепен за своя грях и не разбира, че дадено нещо е грешно. А понякога го правим, когато някой живее в явен грях без изглед за покаяние. Това е нещо, с което трябва да се действа решително.

Но аз говоря за нещо съвсем различно - нещо, с което всеки Християнин трябва да се справи. Истината е, че ако всяко Божие дете слушаше обвиненията на дявола, всички служения трябваше да спрат напълно! Нямаше да има църкви - защото нямаше да има кой да застане на амвона, никой, който да поведе хвалението, нито един разпоредител, нито един учител в неделното училище - и нито един слушател! Ние всички щяхме да сме въвн от Господните благословения и Господ нямаше да получи от нас хваленията, които Му принадлежат.

Искам да ти задам три въпроса

1. Успя ли Сатана да ти попречи да прочетеш това послание? Неговите обичайни обвинения накараха ли те да избягваш прочитането на моето послание? Явно - не, щом като го четеш точно сега.
2. Опитвал ли се е дяволът да те спре на пътя ти за църква, пълнейки главата ти с обвинения и карайки те да се върнеш обратно у дома? Заливал ли те е с мисли от вида: Днес не можеш да отидеш на църква, не можеш да водиш хвалението, да поучаваш, да общуваш с братята и сестрите, да слушаш проповедта и да се покланяш, защото все още не си оправил нещата! Все още имаш противоречия, греховни желания в живота си. Сърцето ти не е готово да слуша проповедта. Дори да е успял да те върне веднъж, сигурен съм, че не е могъл да те държи отделен за дълго.
3. След като си пристигал в църквата, поздравявал си няколко светии и си се готвил да влезеш в светилището, дявола пречил ли ти е да влезеш вътре? Изпълвал ли е главата ти с мисли като: „Днес аз не съм достоен да се покланям на Господа. Аз продължавам да имам твърде много битки, твърде много нерешени проблеми. Не мога да издигна ръцете си в поклонение, докато тези неща продължават в мен!”

И така, ти взимал ли си палтото си, събирал ли си семейството си и връщал ли си се у дома? Може би не. Най-вероятно Сатана те е оставял на мира в този момент. Ти просто заемаш своето място и се подготвяш за хвалението, необезпокояван от нищо.

Но след малко обвинителят започва да се настанява. Той изчаква първата песен, когато отвориш устата си да хвалиш Господа ... и точно тогава те удря с най-силните си лъжи!

Виждаш ли, Сатана знае, че не може да те спре да станеш от леглото. Той знае, че не може да те задържи да отидеш на църква. И той знае, че не може да те върне обратно, след като вече си тръгнал натам. За това той запазва цялата си парализираща отрова за момента, в който застанеш пред другите и запееш: „Аз издигам Твоето име, аз обичам да те хваля!“

Сатана знае, че ние се наслаждаваме да хвалим Бога. И той знае, че Бог също се наслаждава в нашето хваление. Господ казва за хората Си: „В светиите на земята и в отбраните, в тях е всичкото Ми благоволение.“ (Псалм 16:3). Бог се наслаждава в нашето хваление!

И ето каква е целта на дявола за теб. Той знае, че не може да те закара в ръцете на някой сводник или проститутка. Той не може да те примамва да влезеш в някой бар или нощен клуб. Не - той познава голямото ти удоволствие да хвалиш Господа. И той повече от всичко иска да разруши това хваление!

Ето защо той изпраща най-свирепите си служители и сили да те обвиняват наред самия Божий дом. Аз вярвам, че лъжливите духове са специално изпращани срещу всеки посветен вярващ, в чиято църква Евангелието се проповядва безкомпромисно.

Лъжливите духове правят всичко възможно, за да осуетят твоето хваление. Техните обвинения никога не затихват: „Нямаш никакво право да хвалиш Светия Бог. След всичките тези години ти все още нямаш пълна победа. Твоята радост е фалшива. Ти се преструваш - всичко това е само външно! Само се погледни - пееш, покланяш се, изглеждаш толкова набожно. Ти си недостоеен, греховен преструвач! Сядай долу и млъквай! Ако хората само знаеха какъв си всъщност -

мръсните шеги, които с удоволствие слушаш на работата си, ужасните неща, които говориш на своя партньор, начина, по който се караш на децата си. На устата ти е Исус, но в сърцето ти е Юда!”

И ти си потресен от този глас. После започва проповедта - и заедно с всичко, което казва проповедникът идва и пронизващия глас: „Ха! Той говори отново за теб, за да те изобличи. Не можеш да останеш верен на Бог дори за седмица. Когато спечелиш някоя победа, тя трае само няколко дни и после се връщаш отново в старите си пътища. Никога няма да се промениш. Ти си спънка за другите вярващи. Ти ще провалиш помазанието тук!”

Ти се чувстваш осъден от тези лъжи! Дяволът е успял да те убеди, че Бог ти е ядосан, че си наскърбил Светия Дух. И точно това е крайната цел на Сатана!

Неотдавна прочетох историята на мой познат, който е пътуващ евангелизатор. Този служител бил фалшиво обвинен в укриване на данъци. Той бил напълно невинен, всъщност накрая бил оправдан. Но преди това той прекарал три години в затвора.

Що се касае за чувството на недостойнство: Този човек бил сринат. Преди той бил уважаван проповедник, пророк, който печелил души, но после всеки го смятал за мошеник. Той бил подиграван и осмиван дори от своите съкилийници. Докато вървял из двора на затвора той си мислел: „Сигурно съм направил нещо ужасно – нещо, за което не знам - и то е ядосало Бог толкова много, че Той ме докара тук. Той ме изложи пред целия свят. Нищо не разбирам!”

Той се чувствал толкова недостоеен, толкова съсипан, че възнамерявал да се самоубие. Точно тогава, в най-тъмния му час - чувствайки се напълно безполезен, изоставен от Бог - Светият Дух дошъл при него в килията. Той му напомнил стиха: „защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, но да спаси” (Лука 9:55). Господ прошепнал на този отчаян човек: „Сине Мой, Аз не те изпратих тук, за да те унищожа. Доведох те тук, за да те спася.”

Изведнъж Светият Дух паднал върху този служител и го накарал да се моли за болни. Той започнал да се моли всеки ден за своите съзатворници и те започнали да го молят за молитва. Скоро дори началниците на затвора започнали да го викат, за да се моли за членове на семействата им. Той бързо се превърнал в звезда - един от най уважаваните затворници в историята на този затвор.

Тогава се случило още едно удивително нещо. Като малък този човек прекъснал училище без да се научи да чете. Всичко което можел да прочете били някои части от Библията. Но когато изучавал Писанието в своята килия, думите започнали да му се откриват и той се научил да чете. Той започнал да изучава Божието Слово и Светия Дух започнал да му открива Библията по чудесен начин.

Този човек излязъл от затвора като герой. Той получил Божието докосване в живота си по такъв начин, по който никога преди не го бил преживявал. Днес той проповядва пред множества по целия свят. А Сатана се опитал да провали този чудесен служител като му казал, че бил недостоеен!

Ако ще се съпротивяваме на лъжите на дявола, ние трябва да сме убедени, че Бог не се стреми да ни погуби.

Ние трябва да започнем с тази истина! Бог не се стреми да ни унищожи, като допуска изкушения в живота ни. Не - Той ни обичаше, дори когато бяхме в греха чужди за Него. Той не е срещу нас, а с нас. Той ни мисли само доброто!

Аз знам за какво говоря. Преди години имах битка с лъжите на Сатана относно собственото ми служение. Това се случи по време на ранните дни на служението „Младежко Предизвикателство“ в Ню Йорк. Работата ни с наркоманите и алкохолиците ме ангажираше много и аз често трябваше да пътувам, за да осигурявам средства, само за да поддържам съществуването на служението.

По това време Кетрин Кулман ме покани да проповядвам на един евангелизационен поход в Лос Анжелис. Но малко преди да отпътувам за Западния бряг, аз се скарах ужасно със съпругата си Гуен. Когато тръгнах за летището я оставих в сълзи.

Докато летях за Лос Анжелис духа ми беше напълно объркан. Бях наранил Гуен грубо. И на всичко отгоре винаги съм мразел да летя. Така че, когато пристигнах в Калифорния, аз се чувствах измъчен и виновен.

Вечерта, когато застанах на амвона пред четири хиляди души, гласът на Сатана буквално извика в ума ми: „Ти си най-фалшивият в Америка! Как можеш да стоиш тук, изглеждайки толкова свято? Как можеш да проповядваш на това събрание след като нарани съпругата си и я остави разплакана? Ти не си победител и правиш компромиси. Ти си фалшив!”

Замръзнах на амвона. Обвиняващият глас беше толкова силен в мен, че не можех да го отхвърля. Той беше всичко, което чувах. Всъщност аз почти гласно се нарекох „фалшив”!

Аз просто стоях там онемял. Не можех да проповядвам. Обърнах се и погледнах Кулман, която изглеждаше объркана. Започнах да се моля мълчаливо: „Господи помогни ми. Какво става?” Накрая затворих Библията си и слязох от подиума. Докато отивах зад сцената гласът продължи лъжите си: „Ти си недостоеен да говориш! Нямах право да проповядваш Евангелието, докато не оправиш живота си.”

Кулман ме попита: „Дейвид, нещо не е наред ли?” Отговорих: „Съжалявам, не мога да проповядвам. Аз съм фалшив! Не знам дали някога ще бъда достоен да проповядвам отново.”

В самолета обратно за Ню Йорк аз се чувствах дори по-съкрушен и недостоеен. Всичко, за което можех да мисля бяха областите в живота ми, където все още се борех - моя избухлив характер, моята алчност. Аз знаех, че Бог работеше в мен за тези неща, но при все това сякаш никога не успявах да ги победя. Мислех си, че никога нямаше да успея. Преди самолета да кацне аз бях повярвал, че съм напълно недостоеен за служение.

Сатана беше успял да ме накара да се чувствам недостоеен в Божиите очи. Аз бях повярвал на неговите обвинения - лъжи, които идваха директно от дълбините на ада. Но слава Богу, след като пристигнах у дома, сдобрих се с Гуен и прекарах време в молитва, Бог започна да нашепва в душата ми уверения за любовта Му към мен.

Като се върнах на улиците, за да служа, Бог възстанови увереността ми в Неговата милост и любов. Аз започнах да уповавам на силата на Исусовата кръв да ме очисти и аз разпознах всички дяволски лъжи и обвинения срещу мен. Всеки път, когато идваха към мен, аз ги отхвърлях!

И така, слушал ли си лъжите на Сатана относно връжежа ти с Исус? Мислил ли си, че си недостоеен, че не можеш да хвалиш Бога, докато не станеш съвършен? Имам добра новина за теб: Вече знаеш, че Сатана е лъжец, но аз мога да ти докажа, че Исус те е направил достоен! Той те е очистил, направил те е достоен да застанеш пред Него и да Му служиш във вяност.

Как съм направен достоен, питаш ти? Ти си направен достоен чрез Христовата жертва на кръста! И това ти дава всяко право да хвалиш Господа и да Му служиш.

„За да се обхождате достойно за Господа, да Му угаждате във всичко, като принасяте плод във всяко добро дело и като растете в познаването на Бога; подкрепявани с пълна сила, според Неговото славно могъщество, за да издържите и дълготърпите всичко с радост; като благодарите на Отца, Който ни удостои да участваме в наследството на светиите в светлината; Който ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя възлюбен Син. В Него имаме изкуплението си, прощението на греховете” (Колосяни 1:10-14).

Гръцкият превод на този пасаж е: „Отец ни направи годни, достойни, подготвени в характер - достатъчно добри, за да участваме в наследството на светиите в светлината.”

Това, което Исус направи на кръста те удостои за вечно наследство! И ако Бог те е удостоил за вечен живот, тогава Той също те е изградил и в характер. Ти можеш да спреш служението си за месец, година, за цял живот, опитвайки се сам да станеш достоен за Него, да работиш върху характера си, да станеш достатъчно добър, за да бъдеш използван от Бог. Но ти никога не можеш да се удостоиш сам!

Дори ако си спечелил победи над всяко грешно нещо, което си вършил, всяка лоша мисъл, която си имал, все още няма да си достоен в Божиите очи. Това е невъзможно. Защо? Бог няма да приеме никоя друга праведност освен тази на Своя Син, Исус Христос!

Ти не можеш да придобиеш праведността на Христос, работейки за нея. Единственият начин да я получиш, е да вярваш в нея и да уповаваш на Бог за нея. Тя става твоя чрез вяра. Виждаш ли, ти не само си спасен чрез вяра, но и осветен чрез вяра, оправдан чрез вяра, изцелен чрез вяра, пазен с вяра. Всичко става чрез вяра в това, което Исус е направил!

Можеш да застанеш пред цялото небе и земя в пълната увереност на вярата

Сега можеш да кажеш: „Все още не съм успял - плътта ми продължава да се съпротивлява на Духа - но аз съм изкупен с кръвта на моя Спасител. Аз ще пея със силен глас хваления на моя Бог!”

Питам те: „Така ли звучи молитвата ти всяка сутрин?” Сигурно - не! Най-вероятно ти започваш деня си, намирайки начин да продължиш борбата. Ти се хващаш на въдицата, обещавайки на Бог, че никога няма да се върнеш към старите си пътища.

Когато спечелиш желаната победа, ти се чувстваш добре от това. Казваш си: „Направих го! Знаех си, че ако само успея да амбицирам достатъчно ума и сърцето си, аз ще победя.”

И след това сме склонни да се чувстваме толкова горди от това, което сме направили, че започваме да ходим наоколо и да осъждаме другите, които не са победители. През годините съм научил, че едни от най-жестоките, осъждащи християни са тези, които са спечелили самозвани победи, които всъщност са били частични победи. Тези хора си мислят, че са успели, но истината е, че само временно са потиснали греховните си навици. Тези навици са били дълбоко потушени, но по-късно избухват с още по-голяма сила.

Когато бях по-млад, щом се нуждаех от победа над нещо, аз убеждавах себе си: „Ще го направя, дори да ми струва живота” - и това почти ми струваше живота! Минаваше месец и аз си мислех: „Тези алчни мисли изчезнаха. Вече съм свободен!” Но винаги се оказваше, че това бе само частична победа.

И точно тогава идваше обезсърчението. Аз плачех: „О, Господи, аз Те молих да ме освободиш, но Ти не го направи. Това нещо все още е в мен!” И аз обвинявах Бог. Истината беше, че бях толкова зает, борейки се в моята плът да бъда праведен, че изгубвах разбирането за истинската праведност. А тя е праведността на Неговия Син Исус Христос, единствената праведност приета от Отец! Само един човек е праведен пред Бога и това е Исус. И когато ние застанем пред Отец, Той ни приема само чрез Христос, чрез Неговата праведност и победа.

„Какво трябва да направя?” - питаш ти. Първо, спри да слушаш дяволските лъжи. И второ, изправи се на духовните си крака и започни да хвалиш Бога! Кажеш: „Чрез моята вяра в кръвта на Исус аз приемам праведността на Христос. Той ме направи пълноценен, годин да се покланям и служа на моя Господ!”

„В Него имаме изкуплението си, прощението на греховете” (стих 14). Спасение означава просто „освобождение”. Ние сме освободени чрез скъпоценната кръв на Исус. И ние имаме правото да застанем срещу всяко обвинение и да кажем: „Не приемам това, дяволе! Ти ме обвиняваш за последен път. Моята Библията казва, че аз съм изкупен, защото вярвам в това, което Исус направи за мен на кръста. Аз изповядвам греховете си пред Него и аз съм изкупен - купен, свободен!”

Тогава Сатана идва и ти прошепва: „А какво ще кажеш за греха, на който се отдаде вчера? Ти си виновен!”

Можеш да отговориш: „Не, аз вече се покаях за него. И аз помолих Бог да вложи в мен омраза към него и да ме предпази да не го направя отново. Всичко е под кръвта.”

„Но ти все още си изкушаван!”

„Така е. Но моят Исус е направил път за мен, по който да се спася. Неговото слово казва, че аз ще мога да победя всяко изкушение. Той ще ме освободи, защото го е обещал.”

„Но Бог все още има нещо против тебе! В живота ти все още има неуредени въпроси.”

Когато обвинителят изрече фразата „неуреден въпрос” - някоя битка, която все още бушува в теб - ти можеш да отговориш с този пасаж: „И вас, които бяхте някога отстранени и по разположение врагове в злите си дела, примири сега чрез Неговата смърт в плътското Му тяло, да ви представи пред Себе Си святи, непорочни и безупречни.” (стихове 21-22)

Можеш да кажеш: „Даже когато бях отчужден в умът си с ужасни, зли дела... даже когато бях в дълбините на похотта... даже когато бях един от най-големите врагове на Бога, Библията казва, че Той ме възлюби. Той ме издири и ме примири със Себе си. Сега Той ме е преселил от царството на тъмнината в Неговото царство на светлината. Аз имам мир с Него. За това, колко повече Той ме обича сега, когато съм примирен, макар и да съм в борба? Той ме обича.”

Има едно нещо, което постоянно ограбва радостта и мира ни с Бога: Безкрайната ни борба да Му угодим чрез нашата плът! Ние винаги се опитваме да угодим на Господа с нашата човешка сила, но това никога няма да е достатъчно. Всички победи ще бъдат кратковременни и следващият път, когато сме изкушавани, ще пропадаме дори по-лошо.

Библията нарича нашите усилия „опит да установим нашата собствена праведност“: „Понеже, ако не знаят правдата, която е от Бога и искат да поставят своята, те не се покориха на правдата от Бога.“ (Римляни 10:3)

Това е работата на нашата плът!

Нека да разоблича пред вас три от лъжите на дявола

Бог иска ти да можеш да преодоляваш всяка лъжа на дявола, да бъдеш освободен от клопката, в която той те е затворил. Ето три хитрости на дявола, от които трябва да се пазиш:

1. Сатана продължава да ти напомня грехове, за да отмести очите ти от твоя Спасител.

Дяволът иска ти да бъдеш толкова фокусиран върху своята болест, че да забравиш за силата на Изцелителя. Той иска ти да забравиш, че Бог е твоя Освободител, че Той е на твоя страна, за да те спаси, а не да те погуби!

Ето как трябва да отговориш на тази лъжа: „Не, дяволе, аз не съм свободен от присъствието на греха. Той винаги ще присъства в тялото ми. Но аз съм свободен от осъждащата сила на греха!“

Сатана може да ти досажда, да те подиграва, да те обвинява, но той не може да те осъди. Той може да хвърля всички видове обвинения върху тебе, но той не може да ти докосне душата!

Законът не може да те осъди, защото Христос изпълни закона. Божествената справедливост не може да те осъди, защото Христос удовлетвори цялата Божия справедливост. Никакъв грях не може да те осъди, защото всеки грях е под Неговата кръв. И твоята съвест не може да те осъди, защото Христос е по-велик от съвестта ти. Така че ти си оправдан напълно - не оставяйки нищо да те осъжда!

2. Ти може да си мислиш: „Бях победен от похот, поробен противно на волята ми. Тя просто дойде върху мен и аз пропаднах отново!”

Ти си бил връхлетян от грях, за който си молил Бог да те освободи. Нека те питам сега: Викал ли си към Господа поради този грях?

Законът на Старият завет заявява, че жена която е „намерена на полето” изнасилена от мъж, ще бъде невинна, ако е извикала за помощ (виж Второзаконие 22:23-27). Но ако тя не е извикала - т.е. тя не се е съпротивлявала - тя трябва да бъде убита с камъни.

Ето картина на това, което врагът прави с нас: Той идва срещу нас, докато работим на Господната нива и ни поробва с изкушение. В този момент ние трябва да извикаме за помощ към Бога. Следващият път, когато се озовеш на подобно място, нека вика ти е тази молитва: „Господи, аз мразя това, аз не искам това. Помогни ми!”

Викът ти ще те направи невинен!

Продължава ли дяволът да те осъжда, защото си бил победен, вързан? Ти трябва да се изправиш духовно и да извикаш: „Господи, ти познаваш сърцето ми. Аз ненавиждам този грях. Той не е нещо, което съм искал. Аз викам към Теб точно сега - и ще продължавам да викам към Теб!”

3. Ние трябва да се покаем за нашето обезсърчение поради греховете ни.

Когато сме обезсърчени, това е доказателство за две неща: нашето пренебрегване на Божията милост и благодат, и нашето неверие в Неговата любов към нас. И двете са грях!

Ако се обезсърчиш поради греха си, това означава, че ти не уповаваш на Божията любов към теб по време на твоите провали. Ти живееш в умишлено пренебрегване на Бащиното пълно приемане към теб. И ти трябва да се покаеш!

Ако само разбереш колко велика е милостта на твоя Отец към теб, ти ще познаеш, че Той те обича, дори когато се проваляш. Тогава ще кажеш: „О, Боже, прости ми! Аз бях толкова обезкуражен поради моя грях, че не повярвах в Твоята милост и простителност!”

Не, аз не съм достоен да пиша това послание. И ти не си достоен да издигнеш ръцете си в хваление към Бог. Никой не е достоен, не в собствената ни човешка сила и власт. Но Исус ни каза: „Аз съм ви направил достойни.” И сега ти можеш да станеш и да кажеш в Негово име: „Аз съм достоен - чрез кръвта на Агнето!”

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

Този материал е предназначен единствено за лична употреба и не се позволява публикуването му в други web страници. Lorain County Free-Net Chapel притежава изключителните права от World Challenge, Inc. да публикува тези послания в своята web страница. Можете свободно да зареждате, копирате, печатате и размножавате тези послания, но без да ги публикувате на друго място в Интернет. Можете обаче да включвате връзки към това място, които да водят до тези послания.